

ПОКРОВИТЕЉИ ИЗДАЊА:

**МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ,
НАУКЕ И
ТЕХНОЛОШКОГ РАЗВОЈА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И
ОПШТИНА КОВИН**

ИЗДАВАЧИ – ДАРОДАВЦИ

Завод за уџбенике, Београд
Вукова задужбина, Београд
Матица српска, Нови Сад
Прометеј ДОО, Нови Сад
Чувари ДОО, Београд
Каирос ДОО, Сремски Карловци
СКЗ, Београд
Службени гласник, Београд
Компанија Новости АД, Београд
САНУ, Београд
ЈРЈ ДОО, Земун
Јасен ДОО, Београд
Лагуна, Београд

Издавач

Дани ћирилице Баваниште

За издавача

Вера Секулић

Уредник

Вера Секулић

Рецензенти

академик Видојко Јовић
др Миодраг Матицки

Сарадници

др Рајка Уљмански
Љиљана Симић

Лектор

Ана Ђукић

Прелом

Милица Живковић

Технички секретар

Оливера Шура
Божана Ерић

Корице

Драгица Биљић

Фотографије

Дејан Симионович

Тираж 3.000

имејл danicirilice@gmail.com

Штампа „Графос“ Баваниште

Баваниште 2017.

Дани ћирилице
Баваниште, 2017.

**З Б О Р Н И К
ДЕЧЈИХ РАДОВА**

**ТЕМА:
М А Ј К А**

Дани ћирилице Баваниште

Академик Видојко Јовић: О МАЈЦИ

Има бескрајно много речи женског рода, али ниједна од њих не може се мерити нити поредити с речју: мајка. Зато што ова реч укључује многе од њих: љубав, лепота, топлина, доброта, срећа, нежност, посвећеност, пожртвованост и тако даље.

Једна јеврејска пословица гласи: „Бог не може бити свуда, па је зато створио мајке.“

После открића и прихватања биолошке мајке у првим годинама живота, свако дете постепено почиње да схвата да постоје и друге мајке: мајка природа, мајка планета Земља. И може, или би бар требало да их заволи, али та љубав никада не превазилази оно што осећа према својој мајци.

Реч мајка је најлепша, најдража и најдуговечнија у животу свакога од нас.

Ниједна друга женска особа – ни учитељица, нити наставница, ни девојка, нити супруга – не могу да потисну мајку из срца и душе сваког човека, јер само мајчина љубав не признаје старење. Ирски писац Бернард Шо написао је: „Човек је млад док му је мајка жива!“

У књижевности, ликовној и музичкој уметности, у усменом предању и свакодневном животу и разговору, мајка ће бити вечита и никада довршена и потпуно заокружена тема. Када се реч мајка буде загубила, неће више бити ни човечанства. Без мајке настаће свршетак овоземаљског света!

Др Миодраг Матицки: ЧУЈНОСТ МАТЕРЊЕГ ЈЕЗИКА

Већ готово две деценије, Огранак Вукове задужбине у Баваништу и КУД „Аца Обрадовић“ прослављају с младима у Баваништу празник „Дани ћирилице“. То су дани када Баваниште постаје велика престоница младих окренутих култури језика и ћириличком писму. Овога пута, на конкурс посвећен најчаробнијим речима српског језика, прозвана је реч *мајка*.

На ово такмичење, песмом или прозом, одазвало се хиљаде ученика из матице, заграничја и расејања. Радови су, најпре, селекционисани у школама, а жирију за оцену послато је 1.040 прилога из 340 школа. Жири је одабрао најбоље саставе и песме за награде у три категорије (разреди основних школа I–IV и V–VIII, те средњих школа I–IV), као и оне радове који нису ништа слабији и који завређују да се објаве у овом ђачком алманаху макар у одломцима. Тако је протекла овогодишња олимпијада изражајности у српском језику, исписана ћирилицом. Посебан жири

издвојио је и приспеле радове из дисциплине краснопис, ћирилички вез и ликовна обрада.

Показало се да је, с тачке гледишта младих, по доживљају и памћењу крунска реч у језичким координатама српског језика била и остала реч *мајка*. Она је изазвала више емоција од свих речи које су до сада биле „задате“ као изазов, како би се утврдило њихово поимање основе наше духовности и нашег идентитета: *колевка, част, љубав, доброта, милосрђе, мостови*

...

Међу приспелим радовима било је много прилога у којима се понављало поетичко одређење мајке утврђивано протеклих деценија. Мајка је поређена са сунцем, небом, анђелом чуваром, звездом водиљом; њој се поклања најлепша ружа, исказује љубав до неба и вечно хвала. И даље је мајка у визији младих најчешће плава с очима „као море“, забринута и нагнута над дететом. Она шири доброту, њен лик исијава као вила из маште. Али, међу овим радовима налазимо искорак вредне највиших литерарних остварења. Праве речи које мајка изговара душу лече, постају цветови у „башти детињства“, њен осмех „раздањује и разгаљује“. Спремност мајке да се жртвује за дете исказује се метафоричним исказом да „њено срце у дечјем срцу траје“, да је само она „једина“,

онолико колико је једини и живот. У овој руковети изабраних прилога о мајци, она прераста у стожер кућног огњишта, детињег срца, душе, снова, жеља, у најсигурније склониште. Из бајковитог плавила утврђеног модела лика мајке настали су и изванредан слик: *мајка–бајка*, и загледаност у мајчине очи као у огледало у коме се, с пуном преданошћу, млади огледају. А у саставу Кристине Чикаре о болном растајању од дома чином одласка на школовање у свет, у ћутњи згуснутој од помешаних мајчиних суза радосница што је ћерка добила стипендију за усавршавање у иностранству и суза жалосница због растанка и неизвесности њеног повратка, открива нам се да је „матерњи језик“ безгласан, да има снагу громогласне тишине која уме и да куне и да благосиља.

Божидар Пешев:
БАВАНИШТЕ У ЈУЖНОМ БАНАТУ

Једно село у јужном Банату
познато је по своме инату,
по вредноћи која краси лице
домаћина, сваке домаћице,
добрих ђака с осмесима среће
и свег оног што живот покреће.

То је село лепог манастира,
испод кога тече вода жива,
док извире та нежно жубори,
носи здравље и Богу се моли.

Веште руке и умеће жена
још чувају знања из времена,
у којима традиција живи
и у кући, на пољу, на њиви.

Ту се меси и справљају јела,
чак и преци кушају из здела,
гледајући све те дивне ствари
с љубављу што се пече, вари.

Ту кад свиће, лепше зора руди,
и Банат се прво тад пробуди,
па отвори од сна очи снене,
Војводини када Сунце крене.

Чак и виле, док се злати жито,
заиграју коло виловито
и долећу да певају птице,
чуварима српске ћирилице.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

**Дуња Кнежевић, ученица IV₂ ОШ „Бора
Радић“, Баваниште, прва награда**

Будим се и осећам пролеће. Из топлог кревета излазим, облачим се да кренем у школу.

Пролазим кроз озеленеле улице, и тужно гледам како наша мајка природа пати. Она болује, ране јој стварају гасови и ђубре. Долазим у школу. Протиче дан као сваки други, овај богатији за једну петицу. Враћам се кући, враћају се и други ученици. Гледам како се дрско понашају према мајци природи, бацају кесе и папире. Долазим кући, због петице тата жели да ме води на Дунав. Одушевљена сам, мислећи да идемо бициклима, али тата ипак одустаје. Да бисмо пре стигли, крећемо аутомобилом. Осећам се тужно, као „убица“, мада ми је та реч страна. И ми ћемо допринети да мајку ране више боле.

Тужна сам, волела бих да могу то да променим. Ништа не говорим да не повредим тату. Долазимо, а наша највећа река се сузила, њене обале обавија смеће. Поред нас људи пецају, улов је слаб али они су задовољни, немарно бацају папире, лименке и кесе. Уместо да је река пуна риба и да све мирише на живот, осећа се мирис трулежи, а рибе ниоткуд.

Враћамо се тужни. У даљини се назире сивило, то је моје село, личи на канту пуну дима и смећа. Долази ноћ, легла сам. Дуго не могу да заспим, размишљаам како нешто неправедно нестаје. Наша мајка умире.

Као и свака мајка, природа је јака и неће се лако предати. Ми јој можемо помоћи у тој борби за живот. Кренимо раније да бисмо бициклима стигли на време, бацајмо смеће у канте. Не дозволимо да живимо у канти.

**Дуња Крнетић, ученица другог разреда
ОШ „Татомир Анђелић“, Мрчајевци,
истурено одељење Мојсиње, прва
награда**

Ја не могу писати о свим мајкама, јер их не познајем. Кажу да већина мајки брижљиво гаји своју децу, али кажу да има и оних које децу своју напуштају. Зато ћу говорити само о својој рођеној мајци, најбољој на свету.

Да није моје маме, не би било ни мене. Она ме је девет месеци под срцем својим, у свом стомаку гајила. Од кад ме је родила, увек је поред мене кад ми је најпотребнија.

Све на мојој мами је божански дар. Моја мама је витка, висока и заносна лепа жена. Њено благо лице уоквирно је црном косом. Крупне зелене очи пуне су тоpline и нежности. Испод прћастог носића су пуначке усне увек спремне на осмех који душу лечи. Корак моје маме је одсечен и лак. Њене руке су спретне и знају све да направе.

Моја мама је и сељанка и дама. У нашој малој њивици је добар повртар. Тада

на њеним ноктима нема лака, али зато ја увек имам шољу домаћег топлог млека, јер мојој мами није тешко да негује козицу и да за нас децу обезбеди добар оброк. Док обавља кућне послове, она је права домаћица. На свом радном месту је права елегантна пословна жена. Кад кренемо у цркву, на славу, у биоскоп или позориште, на концерт или у шетњу моја мама се претвара у прелепу принцезу. Тада све на њој блиста и сви кажу да је права дама.

Да, моја мама је лепа жена за свако око, али има у њој још више лепоте коју познајем само ја. Она је особа која ме никада неће изневерити. Она је увек поред мене. Свака моја патња и њена је патња. Свака моја радост и њена је радост. Мамин је поглед пун топлине. Нежни загрљај и слатки пољупци лек су за моју душу. Као штит целог живота она стоји нада мном, чува ме и негује. Њене вредне руке увек су поред мене, чак и онда када сам далеко од ње. Сунчевом топлином она ме греје, ноћу ме звезданим небом својих очију покрива.

Моја мама је лепа јер има лепу и чисту душу, јер има срце у које може да стане сва љубав овог света. Моја мама је лепша од најлепшег цвета.

**Лука Миладиновић, ученик III₁ ОШ
„Вук Караџић“, Чачак, друга награда**

Моја је мама права дама.
Она је као звезда Даница,
Зато је зовем „моја краљица“.

Док спавам мирно, нежно ме мази,
А кад се играм добро ме пази,
А кад ми некад добро није,
Тад моја мајка и сузе лије.

Драга мама, много те волим,
Да будеш здрава, Богу се молим!
Волиш ме и пазиш, ко добра вила,
Да би смо срећна породица била.

Ти си ми лепа ко лепа бајка,
Ти си Татјана, најбоља мајка.

**Емили Гагнон Маченовски, ученица IV₁
ОШ „Лаза Костић“, Нови Београд, друга
награда**

Моја је мама добра и фина
А име јој је Катарина.
Родила се у априлу,
Уз пролећну идилу.

У њено срце мало,
Све благо је стало.
Кроз њене ситне руке,
Прођу наше муке.

Да са мношћем учи,
Никад је не мучи.
Каже да је знање
Важно ко васпитање.

Свемогућа моја мама
Стално пере, чисти, кува
и Виктора малог чува.

Понекад се љути,
Понекад ми звоца
Кад не слушам оца.
За мене и брата

Нема ништа боље
Од њене добре воље.
Љубав нам је увек даје
И никад јој не нестаје.

Да бату и мене
Њена љубав вечно греје
Потребно је само
Да нам се насмеје.

Ученици другог разреда ОШ „Десанка Максимовић“, Косовска Каменица, трећа награда

Драмски текст: СПАСАВАЊЕ МАЈКЕ

Лица: КРАЉ, ПРИНЦ, АЖДАЈА, МАЈКА И НАРАТОР

НАРАТОР: Некада давно, када је све било бајно, живели су Краљ и Краљица, и имали су сина јединца. Али не беше ништа бајно, нити беше ишта сјајно, кад Аждаја заплете бајку, сиђе с планине и оте Краљицу мајку. Однесе је у дворе своје, а Краљ и Принц остадоше да муке броје.

КРАЉ И ПРИНЦ СУ У ДВОРЦУ

КРАЉ: Морам да признам, није ми лако, разболео сам се јако.

ПРИНЦ: Не може више овако! Идем по мајку, свакако!

КРАЉ: Немој сине, опасна је ала... (замисли се), о боже, како ли је моја жена мала?

ПРИНЦ СЕ СПРЕМА ЗА ОДЛАЗАК ПО МАЈКУ.

НАРАТОР: Принц је одлучан био, све је спремио, *Оче наш* прочитао, а онда је кренуо. Ишао је, ишао, све док није стигао. Пред Аждајине дворе застао, па је мач свој дигао.

ПРИНЦ: Аждајо, Аждајо, изађи ми на мегдан!

АЖДАЈА: (мамурно) Ко ми то растура сан?

ПРИНЦ: Извини што ти сметам, али колико знам, ти си ми отео мајку и зато нека те је срам.

АЖДАЈА: Извини ти, опрости (смејуљећи се), нисам чуо ко си.

ПРИНЦ: Ја сам син оца чију си жену заробио. Мајку си ми узео, а оца разболео.

АЖДАЈА: Аха, схватам. Али морам да питам. Чему ти мајка служи, она се мени само растужи.

ПРИНЦ: (збуњено) Служи ми, служи... Чему ми служи, тако ми свега! Па наравно... да ме пегла!

АЖДАЈА: Аха, сачекај ту да видим да ли спава. Не мрдај или... оде глава (оде код мајке).

АЖДАЈА: Добра жено, кажи поштено... Хоћеш ли ме пеглати?

КРАЉИЦА: Хоћу. Али моји ће се бринути.

АЖДАЈА ОДМАХНУ РУКОМ. ВРАТИ СЕ КОД ПРИНЦА.

АЖДАЈА: Твоја мајка неће да крене, одсад ће да пегла само мене.

ПРИНЦ: Али чекај... Ко ће ме прати, шишати, лечити, чешкати...

АЖДАЈА: Полако, не могу да те пратим, сачекај ту, сад ћу да се вратим.

АЖДАЈА: (одлази код мајке и пита је) Можеш ли ме пеглати... прати, шишати, лечити, чешкати... (једва набраја).

КРАЉИЦА: Ма, могу ја то, мени тешко није, али свог сина бих радије.

АЖДАЈА ОДМАХНУ РУКОМ. ВРАТИ СЕ КОД ПРИНЦА.

АЖДАЈА: Види, друже, твоја мајка ипак остаје мени, а ти боље крени.

ПРИНЦ: Да, кренућу, али у напад, јер тебе моја мајка да воли више... то никад!

АЖДАЈА: Волети... Занимљиво... Сачекај сад... Не почињи напад.

АЖДАЈА: (Одлази до мајке и пита је) Драга жено, можеш ли ме волети, волети, више од свог сина?

КРАЉИЦА: Немој, молим те. Вековна је истина да мајка највише воли своје дете.

АЖДАЈА: (тужно) Онда мајко иди, своје дете види.

МАЈКА И СИН СЕ ЗАГРЛЕ.

АЖДАЈА: (плачно) О, какве среће, а мене нико никад тако волети неће.

НАРАТОР: Овде би се завршила бајка али мајка, ко мајка, добру душу има, рече свом сину аждајину истину, коју је сазнала, док је с њим живела. Зла вештица је девојку малу пре много година претворила у алу. Чаролију може скинути само принц који ће је пољубити. Али пошто наш принц глумац није пристао на пољубац, сценарио смо променили и ствар решили: Онај принц који јој стане на крај репа, учиниће да опет буде девојка лепа. Тако се и десило, аждаји се вратила лепота, отишли су сви весело и живели срећно до краја живота.

Лука Живковић, ученик IV₂ ОШ „Милан Ракић“, Медошевац, трећа награда

Моја мама Ана
никад није сама.
Кува без дилема
и сва јела спрема.
Брине се о мени
и о мојој браћи,
пази да је свима
написан домаћи.
Трчи, скаче,
игра фудбал с нама,
мада јој ни кошарка
није страна.
Она нас свуда са собом води
и гледа да нам у свему угоди.

**Нина Вукадиновић, ученица VI₂ ОШ
„Душан Јерковић“, Инђија, прва
награда**

Када с посла дође,
она одмах с прага
каже: „Децо драга...“

Црвени кармин јој лепо стоји,
иако се за године много не боји.
И као дете кратку, црну косу има.
Драга је мени, драга је свима.

Облачи се по последњој моди,
али уме о кући реда да води.
Носи шарене крпе, сукње и шешире,
али уме и за ручак
да огули кромпире.
Осмех никада не скида са лица,
њена сам мезимица.

Ово је прича о мојој мами:
жени, мајци, краљици,
царици и најбољој другарици.
На свету постоје милијарде жена,
али замене за моју нема.
На свету има милион лица,
али једна је мама,
моја Милица.

**Марија Стевановић, ученица осмог
разреда ОШ „Милунка Савић“,
Витановац, прва награда**

Мајка је огњиште мога срца
на ком се кувају најлепша јела
направљена од поверења и зачињена
милим осмехом лица бела.

Мајка је огњиште моје душе
на ком се грејем од хладноће
настале од празних речи,
од неуспеха и од самоће.

Мајка је огњиште мојих снова.
Традиција прошлости славне
испричане у прошлости
када су, окупљени око огњишта,
далеки моји преци мали
песмом и причом успављивани.

Мајка је огњиште мојих жеља,
топлина која живи у мени.
Без ње сам само празна кућа
с њом сам дом и храст зелени.

**Катарина Ковачевић, ученица VII₁ ОШ
„Васа Чарапић“, Бели Поток, прва
награда**

Била је мала и још у мајчином крилу безбрижности. У дневној соби, стајала је стара бакина столица за љуљање. Мајка би често седела на њој, држала је у наручју и љуљала. Често би и заспала покривена ћебетом нежности и спокоја. И тако је проводила најлепше тренутке детињства.

Њена мајка, с плавом косом, тамним очима и често руменим образима, личила је на вилу каква је она увек хтела да буде. Није била најлепша само по спољашњој, већ и по унутрашњој лепоти. Увек је била великодушна и досетљива и никада није мислила на себе. Ујутру је устајала, а ноћу ишла на спавање с мислима о ћерки.

Кренула је мала у школу. Више није била у мамином наручју, већ у фотељи причајући с њом. Осећала је да јој нешто недостаје, али није схватала да је то мајчин загрљај, који јој је давао ветар у леђа.

Прођоше и школе, и она се удаде и доби посао далеко од куће, а остарела и оседела мајка оста у старој столици за љуљање, гледајући кроз прозор и чекајући да је посети, али ћерка није долазила дуго...

Једног дана одлучи да крене у свој завичај, најлепше место детињства. У дворишту шљиве су се плавиле, позлатело лишће шуштало је и сваки лист засебно причао своју причу. Бундеве и кукурузи златним одсјајима украшавали су њиву. Остарила липа, иструлила до пола, подсети је на безуспешне покушаје да се попне на њу. Коначно, уђе у кућу и виде стару мајку на оном истом месту, у оној истој столици, како је чека. Када је виде на прагу, загрли је пољуби, и тихим гласом изусту: „Чекала сам те све ове године.“ Тада издахну и заувек затвори очи.

Да је само знала да је толико тешко оставити некога, а да те тај неко све време чека, не би је никада ни оставила. Само да је стигла да јој каже да је мајка сунце, а она небо, да је мајка крила, а она голубица, да у мајчиним очима сијају звезде које језде небом и њеним срцем... Да су мајчини златни и вредни прсти њена колевка, кућа и свет, да су њени грана и дрво мајчина дрхтава рука, да је код мајке уточиште увек чека и да је мајка њен цели свет!

И данас болно се сећа и жали што мајци све то није рекла.

.....

Из једног малог зрна проклијала лепа, млада биљчица с руменим пупољком.

На том пупољку као да је лице моје мајке. Кад ме грли, као да ме сунце грли својим топлим зрацима. Пролети ми цео свет пред очима и нигде не буде толико лепо као у мамином загрљају. И тада хоћу да се ушушкам ту и да никада не изађем. Мрси прсте у моју косу када ме милује. Њени пољупци су као сребрне пахуље, које ми падају на лице и полако се топе. Кад није поред мене, ја је видим, кад ћути – чујем је. Њен осмех улепша ми дан и огреје срце. Као да су се звезде скупили и претвориле у њено срце, јер је њена љубав јача од свега. Њено лице ме обрадује и учини ме безбрижном.

Моја мајка је засадила зрно љубави у мом срцу, које ће израсти у најлепшу биљку у башти мога детињства.

Дуња Геров, ученица VIII₅ ОШ „Алекса Шантић“, Калуђерица, прва награда

Овакво узбуђење доживљавам први пут. Јутро лепо, сунчано, ведро, а ја се припремам за своје самостално путовање.

Спремна, заједно са тобом, али осећам и неку тескобу, хладно ми је, ваљда сам рано устала, стижем на место одакле крећемо. Твој загрљај, твој благослов и улазим у аутобус препун деце која ће на такмичењу показати своје умеће. Дуго ме је пратила твоја нежна рука, која је махнула свом чеду, а ја се окренух девојчици поред себе, да причом улепшам путовање. Дивила сам се и сликама природе, раскошним и бајним, које могу да насликају само крај пролећа и наговештај лета.

Тако стижем на одредиште. Дочекује нас жена која нас смешта у собе. Обавила је посао професионално, наставници нам саопштише распоред активности.

После ручка, чији укус не знам – појела сам све, ваљда сам била гладна – следила је проба. Тек за клавиром, као да сам била у својој дневној соби, и иза мене, мени драги слушате, осећам се некако своја на своме, лепо ми је.

Те прве вечери, моја јастучница омогућила ми је миран сан. Нисам ти рекла да сам је

кришом спаковала у кофер, ону коју си купила, једну мени, а једну бати. Наставница нам је пренела ваше родитељске поздраве за вечером. Тада ми је опет било топло око срца.

Сутрадан, свирала сам као никада до тада, свирала сам теби и освојила прво место. И клавир је знао шта желим, да обрадујем своју мајку, а тада сам такође срећна, па су дирке биле мој савезник. Драга моја, да ли због овог успеха, али једва чекам да се вратим назад да ме загрлиш, да видим твоју радост, а ја доживим по ко зна који пут, мир и топлину твог загрљаја.

Оваква писма, и све што осећам могу написати само теби. Иако неко и не пошаљем, знаћеш да сам га написала, јер само теби, најдража моја мајко, могу увек све рећи.

Опростићеш, разумећеш, подржаваћеш и волећеш ме као што ме нико волети неће, јер овакве љубави су непроцењиве, безусловне, вечне.

П. С. Чувај моју тајну, за ово не сме да чује Комисија. Опет ћу за клавир, свираћу и освојићу прво место. Како? Свирам теби, за тебе и побеђујем, опет, најдража моја!

**Тамара Маринковић, ученица VIII₄ ОШ
„Душан Радовић“, Бор, друга награда**

Ово је песма за добре маме
Што своју децу чувају саме,
Што никад немају време за себе,
Већ увек брину само за тебе.

Ово је песма за будне ноћи,
За једне лепе, најлепше очи,
Што сузе од тебе крију често,
Што си им увек ти прво место.

Ово је песма за топле руке,
Што теби увек као без муке
Сву љубав света пружају, дају,
Што само тако умеју, знају.

Ово је песма за осмех благи,
Пољубац нежан, пољубац драги,
Што те од сунца греју јаче,
Па се смејеш кад ти се плаче.

Ово је песма лепа ко бајка,
Жена у њој зове се мајка:
Храбра, снажна, одважна, мила,
Што не да да ти ломе крила,
Што често због тебе себе гази,
Љуби те, грли, негује, мази,
Што само за тебе чини чуда
И увек зна шта, како, куда...

Ово је песма од свега већа,
Јер ти си њена радост и срећа,
А она твоја краљица, вила,
Најдраже биће, мајчица мила.

**Катарина Живковић, ученица V₃ ОШ
„Вожд Карађорђе“, Алексинац, друга
награда**

Нека светом кружи бајка
о купусу и о роди,
ја знам да на свету целом
само мајка бебу роди.

Златни ланчић, Сунце, цвеће,
нек причају најлепше је
ја знам ништа лепше није
него мама кад се смеје.

Нек говоре да су нежни
облаци што небом хрле,
моје мајке нежније су
топле руке кад ме грле.

Не, нису ми тужне приче,
и ништа ме не боли јаче,
него кад је мама тужна
њено око кад заплаче.

**Александра Каруовић, ученица VII₂ ОШ
„Ђура Јакшић“, Зрењанин, друга
награда**

Од првог наученог слова и прве научене речи мајка ми је преносила љубав према ћирилици, Србији и матерњем језику. Ћирилична слова, исписана њеном руком, појављивала су се пред мојим очима као чаробне нити најлепшег веза. Желим да извезем нешто о њој.

Очи моје мајке дубоке су и плаве, као Дунав у пролеће. Њена душа, бесконачно широка и мила, налик је Војводини. Мајчин глас је попут шуштања зрелог жита, милозвучан и умирујућ, а када викне, чује се од Златибора, до Таре. Откуцаји њеног срца, када сам у њеној близини, брдовити су као Шумадија. Сјај у њеном оку када ме угледа, подсећа ме на блесак излазећег Сунца на Старој планини. Чак и суза у њеном оку блиста као звезда Даница, као јутро ведро кад осване. Брине о мени и чува ме. Слави ме као Србин своју славу. Њена подршка пуно ми значи и када сам тужна и када сам весела. Где год да одем, најлепши је повратак кући. Њена љубав даје ми снагу да устанем када клонем, да учим када ми се

не учи, да будем орао док дрхтим као врабац, да порастем као печурка, када бих да побегнем као миш.

Напорно ради и учи да би нам обезбедила безбрижан живот. Живот без ње био би као Србија без Косова. Мајка нас учи да волимо мајку Србију, чувамо је и поштујемо.

Хвала ти за сваку ноћ коју си пробдела нада мном, док сам била болесна, за сваки пољубац и загрљај који си ми пружио када ми је било тешко.

Ово је мој начин да ти кажем колико ми значиш.

**Милица Стојановић, ученица VI₂ ОШ
„Душан Јерковић“, Инђија, трећа
награда**

Видим зраке јутарњег сунца
како продиру кроз гране дрвећа,
а дрвеће, поспано и бунца,
још увек нема у саксијама цвећа.

Чујем цвркут врабаца и других птица,
које попут балончића лете,
размахују своја мека крилца
и песмама радују свако дете.

Мирише ми нешто чудно.
У ствари, не мирише.
Осећа се свеж ваздух како будно
бор зелени у висини дише.

А ја... ја се осећам чудно
и некако... слепо.
На дане са својом мајком присећам се
како је тада мени било лепо.

**Татјана Вукосављевић, ученица шестог
разреда ОШ „Милунка Савић“,
Витановац, Краљево, трећа награда**

Мени не треба чуваркућа коју су садиле моје
баке да штите своје миле од неке зле силе.

Мени не треба аларм, ни кључ, ни ограда, ни
двориште, све што набављају деке и тате, кад
безбедност озбиљно схвате.

Мени не треба пас чувар да кућу од лопова
чува, не треба ми ни бели лук ако се случајно
у близини неки вампир залутао око мене
мува.

Не везујте ми црвени кончић да ме штити од
зла. Све на свету што желим мајка ће да ми
да.

Када напољу ветар дува, мајка ме штити,
мајка ме чува. Ја желим само њено крило и
њено лице благо, мило.

Мајка ме чува од ветра, од кише,
од илузија које ме плаше,
од ноћних мора и вампира
од свих на свету страшних сила.

**Катарина Вулић, ученица VI₅ ОШ
„Станислав Сремчевић“, Крагујевац,
трећа награда**

Када сам била сасвим мала
и кад сам врло мало знала,
причали су ми разне бајке
да ме је на крило моје мајке
донела једна бела рода
у намери да ме неком прода.

После сам се питала често
како је знала право место
где да ме у пелене стави
и који је креветац прави.

Па су ме мучиле тешке муке
да ли сам доспела у праве руке?
Па, да ли сам довољно мила
како бих ћерка баш тој мајци била.

А сада знам...

Да сам на крилима роде те
обишла и свемир и галаксије све...
Да сам облетела све планете...
не бих пожелела да сам неком другом дете.

Моја мама куд год да крене
уvek помисли прво на мене.
Она је за Каћу увек ту
да јој пружи љубав сву.

И да ова песма није тако мала
не би све стало што бих вам испричала,
Па зато рода или не, на јави или бајци
„Највише те волим!“, поручујем мајци.

**Ева Павловић, ученица шестог разреда
ОШ „Крсте Мисирков“, Куманово,
Македонија, трећа награда**

Како је лепо, дивно и бајно
Кад ме узмеш у крило,
и нежно као ветрић
шапнеш ми: „Моје мило“
За сву твоју љубав и бригу,
Ја ти желим узвратити
Једног дана кад порастем
Све ћу разумети и све схватити.

Реци ми да ли је истина
Или је само шала,
Да ли си и ти била
као ја МАЛА.

**Марија Пјешчић, ученица четвртог
разреда Економско-трговинске школе,
Кула, прва награда**

Руке су јој у вечном покрету,
вечни покрет је у њој.
У њеним рукама преплићу се
машине и фабрике,
брига и топлина,
нада и истрајност,
вера у садашњост и будућност.
На свом путу била је гажена и
омаловажавана,
тлачена и обесправљена,
а ипак већа од свих.
Она је величина.
Велика је колико је велико срце,
драгоцена колико су драгоцени друг и
пријатељ,
лепа колико живот.
Као љубав, као тајна коју крије у сваком
свом делићу
и сваком откуцају срца.
Нежна као топлина дечјег пољупца,

као најблажи додир невиних усана.
Бесконачне тајне су скривене у њој,
тајне разумљиве детету
разумљиве без иједне изговорене речи.
Њен топао глас враћа снагу живота,
кључ је за све што нисмо знали, ни умели да
отворимо.
Њене су очи у топлини срца које се рађа,
сунце које топи нетопљиво,
даје наду тако где је чини се нема,
решава нерешиво.
Она је кључ и решење за проблеме,
дилеме, недоумице, лутања.

Снежана Чикара, ученица трећег разреда Пољопривредне школе „Вршац“, прва награда

Сатима већ на мојим ознојеним длановима стоји разним печатима изовераван коверат. Туп поглед и убрзани откуцаји срца које осећам чак и у пределу врата изгледа да су само пропратне реакције мог тела на осећај за који не постоји име, али знам сигурно да је сачињен од уједињења страха, усхићености, изненађења, неизвесности и неодлучности.

Звук кључа у вратима, одјек танке потпетице и добро познат парфем орхидеје, мојим дрхтавим прстима дадоше снагу да отворе препоручено писмо. Свака написана реч утискивала се у моје памћење одмах након читања. Образи су ми постајали мокри од врелих суза, а да и не знам да ли су оне потекле од радости или туге. Присуство још увек задихане, обучене у јакну и бледог лица, које чак ни перфектна шминка није успела да сакрије, жене која ме је родила, значило ми је више него икада у животу. Наслонила је усне на моју косу, али по први пут мислим да то није урадила да би ме пољубила, већ да би прикрила јецаје. Подигла ми је браду таман онолико да нам се погледи сретну. У тим тренуцима без иједне изговорене речи савршено смо се разумеле, удахнуле дубоко, готово у истом трену, насмејале се и загрлиле снажно. Обе смо биле свесне да је овај документ потпуна прекретница мог живота,

спона која ће нас ветоватно заувек раздвојити, али и путоказ ка сигурној, бољој и свакако лепшој будућности.

У глави ми је одзвањала чињеница да сам због свог исцрпног рада, труда, талента и постигнутих успеха примљена на један од престижних колеца у Америци, где смо аплицирали не надајући се чак ни одговору, а понајмање пријему.

Клекла сам пред њом, као пред иконом, јер сам осетила потребу да обгрлим те ноге за које знам да би миље препешачиле и океане препливале да буду уз мене. Да зажмурим и обећам њој, својој тајни, свом пријатељу, хероју, узору, својој мајци која је увек била храбра, истрајна и чврста да ћу успети, никада не посустати и остварити циљ за који смо поднели огромну жртву – раздвојеност праћену болом, празнином и тугом.

Тај мартовски дан доказао ми је да је присуство мајке, особе за коју не постоји замена, њен уздах, додир, осмех и суза, најиздржљивији стуб на који свако од нас има потребу да се ослони, ма колико година имао и да је прави матерњи језик најснажнији, најлепши и најразумљивији на свету. Њега може говорити и нем, чути и глув, уживати у њему болестан, а радовати му се и тужан. То је заправо језик чија слова не налазимо у букварима или некој другој литератури, већ у срцима оних које су нам подариле живот и које ће, где год ми били заувек свим својим бићем бити уз нас.

**Милана Србиновски, ученица IV₅
Хемијско-медицинске школа, Вршац,
друга награда**

Године те стигле, Мајко...
Леђа, под тешким бременом, савила се
А боре избраздале, чело ти меко.

Дрхтаве од рада, жуљевите шаке,
На росно смиље миомирисне
Небројено су пута, те руке топле,
Грлиле моје немоћне дане
Нежно меко сузе миловале.

Олуја рата не загаси ватру
Што то у очима блиста
У њима, и даље, одсјај Небеског даха
Доброта и кроткост, промисао чиста.

Песма нежна, староставна,
Док косу ми чешљаш и милујеш,
Плетеницу бујну ми преплићеш,
Умилнију од цвркута птица.
Сећања ме плаве, Мајко...
На дане када су нас грејали сунчеви зраци,
Када сам у златним житопољима,
На твој рамену утеху тражила.

Када си мој штит, непобедив била!
У непочину ноћи нада мном си бдила,
Код болести ме стезала и ломила...
Сан свој ниси од бриге уснила
Чекајући да ми лепше јутро сване,
Да доживим своје најбоље дане.

Кад једном тужна, немоћна будеш,
Загњуриш у руке лице смежурано
Ја ћу тад ронити сузе твоје,
Упићу све твоје боли, несебично!

**Милош Вјештица, ученик III
Ваздухопловне академије Београд, друга
награда**

Све мајке света у истом трену пољубиле су своју децу. Од звука тог пољупца, од пољубаца, планета је поскочила. Све зло је спало с ње. Пробудио сам се срећан. Сви смо се пробудили срећни.

Нешто је титрало и звонило у мени и морао сам да пишем. Написао сам: Мајка. И стао. Онда сам стотину пута написао: љубав. О, како је тешко писати о мајци (никад довољно дорастао за тако узвишену мисију); о, како је лако писати о мајци (чим прва слова научиш, већ си дорастао за то). Између то двоје је... Све! Љубав. Над-љубав. Живот.

На мом радном столу стоји глобус. Завртех га, полетеше слике: она милује своја стада, прескаче препоне на атлетској стази, пење се на највише планинске врхове, она гради игло, пева у опери, пева цез, носи бели мантил, она носи семе цвета, дрвета, вере, она пише књиге, пише рецепте, пише писма, бори се за мир у свету и грли децу рукама пуним пшенице, пиринча, памука.

Мајка, Mother, 母亲, Матъ, Moeder,
Μητέρα

(Добих поруку: *љуби те мајка*)

Ево, долазим ти за викенд. Мајко! Већ видим како се смешиш, док говорим да од такта клопарања моје мисли добијају музику. Већ је слушам? Моје могу и хоћу је ту, подстицано од тебе кап по кап, зрно по зрно, нит по нит. Хоћу да знаш, да знам, да сам ти мисао и смисао, и да умет да нађем твоје побацано просо у густој шуми и чујем твој глас – водиљу. Хоћу да ти сваког дана круним терет који мораш да подигнеш – сваког дана. Показаћу ти да све боље умет – да негујем нежан цвет и контролишем моћан пламен, да сам вичан да држим орла на рамену и воду на длану. Твој ми је осмех извор, а твоја суза закон. Не стрепи, иако знам да мораш да стрепиш. Знам зашто у плаве сумраке дуго гледаш у звезде. Желим да ти испричам како сазнајем шта ми је сунце, шта ми је небо, шта ми је трава. Радости да ти устостручим.

Кад сам стигао, мајка је радила у кухињи. Мирисали су јоргован и ванила. Да ли је светлост кроз прозор падала на њен осмех или је њен осмех разливао светлост?

Загрлио сам је, певушећи: *Над главом ти од бисера грана, по њој пали сићани славуји.*

**Николина Радовановић, ученица I₄
Ваљевске гимназије, друга награда**

Ти и твоја топла доброта и твоја блага реч!
И мило грло! И руке што носе! И очи које су
само моје огледало. Какво је то чудесно биће
у које је неко, одозго, успео да утка баш све?
Какво је прелепо име, заслужила твоја
надљудска природа?

Мајко! Када изговорим то твоје име,
затрепери облак, окрене се сунце, горе се
затресу. Ти имаш моћи које све могу да
покрену, и природу и људе. И мене! Ти
крадеш за мене сјај сунца да би из мог дана
отерала мрак. Ти разумеш и оно што нисам
изговорила. Довољан је само поглед, а твој је
савет већ кренуо ка мени.

Свако је људско биће у твом крилу уснило
сан. Свако је од тебе, понекад и за тебе, човек
постао. Све што јесмо, дугујемо теби. А опет,
понекад и за тебе, човек постао. Све што
јесмо, дугујемо теби. А опет, и ти дугујеш
нама за то што јеси. Нашим рађањем постала
си мајка, а до тада си била само жена.

Допуњујемо се и прожимамо. Само
заједно смо савршена целина. А заједно смо
увек, та веза се не кида. И кад сам далеко, и
кад сам близу, мисли наше једна другој
путују.

О теби говорим речима што се у мени роје кад те поменем и замислим. Китим и плетем сјајни венац врлина око твоје главе, као ореол око главе света. И нема на свету мудре главе која о теби није причала и писала, јер је мудрост живота од твоје мудрости потекла.

Сећам се, Бранко В. Радичевић нас је рано упознао с твојим делом. Говорио је како се појављујеш кад смо усамљени и како, као добра вила, бдиш над животима нас деце... И како прашташ, и како лажеш да си за све крива и како стрепиш тамном и дубоким стрепњом. Руке своје за нама шаљеш, па кад се теби вратимо, врате се и оне на твоје крило.

О теби су певали и народни певачи. Не би Марко тако силан јунак био да није било савесне мајке Јевросиме, што не да сину да огреши душу... А каква би мајка могла изродити храбре Југовиће, него она што је „тврда срца била“ и с тугом се до краја носила. Кад желим да замислим колика је снага мајчинске љубави и бола који мајка може поднети, у мени задрхти сећање на мајку Југовића. Дивим се Пупиновој мајци Олимпијади. Замишљам Теслину мајку...

Када дођем до краја размишљања, када ум више не уме да помисли на савршенију мајку, сетим се најсавршеније мајке свих времена. Никад је не сликају без свог чеда у наручју. Безгрешно заче, од девојке у мајку

се претвори, а свој живот сину своме и његовој божанској мисли посвети. И српски народ се сећа те велике мајке Христове, која је над распетим сином бол крила...

Не знам, мајко моја, са којом бих те великом мајком из давнина могла упоредити... Када мало размислим, можда не бих ни са једном. Јер свима је мајка само једна, и само нечија, а ти си моја и то је већ доста. Нема даље и нема поређења. Кад кажем да си моја, сви знају ко сам. И срце заигра, што моја мати јеси!

**Огњен Калајџија, ученик I₂
Пољопривредне школе ПКБ Београд,
трећа награда**

Чујеш ли, мајко,
како о теби причају?
Како ти се ругају и завиде,
како те газе
и убијају народ твој,
народ недужан,
а поносит?!

Чујеш ли, мајко?
Чујеш ли, Србијо,
Ти верна отаџбино?
Како ти краду идеале,
а народ упорно руше
и копају му темељ,
па на том темељу зидају
своје куле од карата
и уздижу их до неба.

Чујеш ли, мајко,
бомбе и метке?
Осећаш ли ватру и метал
што кроз сјај и мир твој пролазе
и жицом хладном граниче —
јер завиде лепоти твојој?

Чујеш ли, мајко?
Кроз векове што клијаш,
пушташ корене
и бескрајно блисташ,
чујеш ли громове
и неред одвајкада стваран
пред којим жмуре очи света?

Ми смо деца твоја,
судбину ти у руке стављамо,
у болу и слави увек први,
с поносом
заставу твоју вијоримо.

**Марко Радојичић, ученик четвртог разреда
Гимназије „Бора Станковић“, Ниш, трећа
награда**

Једна мајка мила крај извора стала,
своју чисту сузу зором умивала.
Богу се помоли, најсветијем свецу,
У молитви каже: „Сачувај ми децу!“

У подне се мајка божјем Сину моли
да дечицу драгу ништа не заболи,
а вечерас ће се молити Месецу,
шапутати речи: „Сачувај ми децу!“

У црној ноћи мајка на свој диван села,
коса јој немирна, сва је побледела.
А дрхтавом руком мази децјег мецу
и шапуће Небу: „Сачувај ми децу!“

Сад у новом јутру улицом се шета,
не рачуна више колко јој је лета.
И тихо, шапатом она се још моли
да ниједно дете срце не заболи.

У подне мајчица крај олтара клеча.
Склопила је руке, а душа јој јеца.
Из сваког јецаја, колико се може,
зачују се речи: „Сачувај их, Боже!“

А кад ноћ потамни па прекрије дан
и мајка утоне у немиран сан,
она и тад моли Сина божјег – Христа
да деца остану у памети чиста.

А једном на Небу запалиће свећу
и молиће Бога да донесу срећу
свој чељади света с ове планете
где се младост шета и весели дете.

Ивана Николић, ученица I₆ Медицинске школе Ужице, трећа награда

Марија, „благословена си ти међу женама, и благословен је Плод утробе твоје“, донела си Исуса на Божији свет, повијеног, у јаслама. Богомајко, Дјево Маријо, газила си пустињски песак чувајући душу Христову. Богородице, сина свога гледала си стојећи испод Његовог крста.

Анђео је свако дете од мајке рођено, прихваћено као дар од милостивог Господа. Бога, нашег Творца, кога моли да нам буде добро, а своје душе се одриче за наше благостање. Несебичном љубављу нас нежно милује и наше биће гаји заливајући га земаљским благодетима.

Јачина Бога у нашим срцима јесте величина душе. Божанска љубав поседује ванземаљску моћ којом све чини достигну, и последњу трунку свога бића жртвује за нас. Сваку сузу задржаће у трошном телу како би нам одржала осмех на срцу.

Крвљу својом хранила нас је, а сада нашу душу поткрепљује својом безусловном добротој. Божије време свога живота дарује срећи нашег духа. Најмилијим гласом и безграничном љубављу руши зидове зла овога света и усмерава нас према путу ка Богу, ка савршености.

А шта је то срећа? Срећа је када осетимо благодат Богомајке у нашем ходању кроз живот. Хвала Ти, Боже за радост захвалности! Хвала Ти, Богородице, Мајко, за срећу познања смисла живота! АМИН!

Дејан Муратовић, ученик четвртог разреда ОШ „Његош“, Берковићи

Скоро ће зора. Она се спрема, као и обично, с косијером и конопом у Кубаш, по дрва. Јутро је прохладно, свјеже. Право прољеће. А Херцеговина је у прољеће најљепша. Тад земљи воде не фали. И шуме, и ливаде, њиве и пропланци, извори и пашњаци, све дрхти од снаге и пуноће. Младе жене тихо напуштају кућу прије сванућа. Већ су у брду кад пијетли најаве зору. Ваља припремити доста дрва, да претекне и за сјутра. Па воде с бунара... Сретне су што имају свој бунар. Има воде и за сусједна села. Народ је овдје богат, а своје богатство мјери по томе колико има воде, земље и стоке.

Данка је и тог јутра пољубила дјецу у сну и задовољна пожурила да сустигне остале. Преко рамена је пребацила неки стари капут а у њему чутурицу за воду од које се није раздвајала.

Дрва су насјекле брзо, све уз пјесму и шалу. Такве су Херцеговке. Мало ће отпочинути, па назад у село. Следеће бreme биће бурило с водом. И тако редом. Помажу једна другој да устану и усправе се

с бременом. Кикоћу се и збијају шале једна с другом.

Данка је тог јутра била мало забринута. Кад се дјеца пробуде, ваља их послати у поље за стоком. Свако јутро им да нешто слатко. Некад је то коцка шећера, понекад рогач или сува смоква. Овог јутра није имала шта да им да па је била тужна. Кад би бар могла птичицу да ухвати, било би добро. Већ види насмијана лица своје дјечице, Мила и Раде. Они су на то навикли, чим отворе очи да их мајка нечим обрадује.

Зато крену низ бочни путељак. Запамтила је једно шупље стабло у ком се крије ћук. Изгледа симпатично. Дјеци ће се допасти његове крупне очи као кликери и мали савијени кљун. На глави се уздижу по два пара пера па изгледају као уши. То је врста мале сове. У народу постоји вјеровање да његово оглашавање доноси промјену времена.

И гле... Из мале шупљине у јасеновом стаблу провирује разбарушена главица. Стабло је шупље и с друге стране. Зато ће се лакше дочепати те мале птичице. И хоп! Била је брза и спретна. Ћук је већ био у њеним шакама. Трпа га хитро у цеп старог капута и притишће руком да не искочи. Није далеко одмакла кад осјети неки непријатан мирис који се све више ширио. Помисли да се у близини налази угинула

животиња. Узалуд су се све окретале и завиривале. Тај непријатни мирис их је пратио у стопу. Надомак села се разиђоше, свака својој кући. Мирис уплашене птице настави за Данком. Сад је већ постало јасно да то допире из џепа. Растужи се кад помисли да ће дјецу разочарати...

Преварила се. Птица се умирила у њиховим рукама. Нахранили су је, мало се поиграли и замолили мајку да је врати на исто мјесто. Забринуће се његова мајка. Можда већ тугује за њим. Били су срећни што ће учинити добро дјело. Данка се само осмјехну. Загрлила је своју дјецу. Овог јутра није имала ништа слатко да им да. Разумјели су. Они су све знали. Мале, паметне главе! Загрлили су је и тјешили. Нису ни примијетили кад је птица излетјела у сунчано, ведро небо. Винула се у слободу. И никоме није било жао што је побјегла.

Данка иде по ново бремене али сад више не брине. Дјеца су јој све опростила.

Ову причу сам давно чуо од своје баке. Ње више нема, али сваког прољећа кад шума озелени у нашем крају и птице се почну оглашавати, послушкујем нећу ли чути ћука. Нешто ме тад топло обавије, као руке моје баке, која је све знала и имала утјеху за свакога.

РАДОВИ УЧЕНИКА ИЗ РАСЕЈАЊА

Катарина Беровић, ученица осмог разреда СШ „Свети Сава“, Јоханезбург

Мајку увек видим као јаку жену која доноси лепоту и светлост животу по нашем свету. Често пута помислим да су мама и Србија отаџбина једно исто. Кад помислим на своју маму, помислим и на Србију. То не може једно без другог.

Моја мајка је најлепша мајка на свету. Она је мој узор и као мајка храбре нације која је проживела и прошла страшне борбе и ратове и која увек сјаји и када се над њом надвију тамни облаци. Србија се родила изнад високих планина, зелених ливада, река, села, градова. То је разлог зашто је треба волети, стајати чврсто и борити се за њу. Србија има осам милиона људи, баш као мајка која чува и подиже своју децу. То су поносни Срби, који су рођени у својој земљи и уче и говоре свој матерњи језик и чувају ћирилицу.

У Србији се осећам топло баш као код своје маме у загрљају: сигурно и заштићено. Желела бих да захвалим својој мајци што ме је научила правим вредностима и моралном погледу на живот – а то је да чувајући своју културу, језик и традицију постајем права, поносна Српкиња.

**Момчило Бурсаћ, 13 година, СДШ
„Николај Велимировић“ Лион**

Кад се шалим – смеје се!
Кад погрешим – грди ме!
Кад сам тужан – теши ме!
Па се питам сваког дана
како ли је бити мама.
Увек будна, увек спремна,
чак и онда кад задрема.

То је тајна сакривена
иза неких тајних врата
одговора на то нема
кад га питам, чак ни мој тата!

**Кристина Вукашиновић, 11 година,
СДШ Париз**

Мајко, ја сам без тебе као
птица без крила,
кућа без крова,
књига без слова,
сунце без светлости,
море без таласа,
цвет без мириса,
срце без љубави,
загрљај без нежности,
ватра без сјаја.

Никола Ђаковић, 11 година, СДШ Париз

Моја мајка и ја смо нераздвојни као
златно сунце и бескрајно небо,
срце пуно љубави и блага душа,
кућа и темељ,
нежна птица и песма која траје.

Немања Ђокић, 15 година СДШ Париз

Србија је мајка зато што нас чува, пази и штити попут мајке. Када одем у отаџбину, осећам се сигурно и срећно зато што тамо живе моји рођаци а тамо су живели и моји преци. Највише волим да играм фудбал с друговима и да видим породицу. Увек ми је жао кад треба да се вратим у Француску. Да ја одлучујем, остао бих у Србији. Сваки одлазак из ње је тужан, али је зато сваки тренутак проведен у Врбовцу поред Сокобање за мене посебан.

Чувам Србију као мајку у срцу.

Лука Ђорђевић, ученик осмог разреда СШ „Свети Сава“ Јоханезбург

Рођен сам у Јужној Африци, али сам Србин у срцу. Мајко Србијо, ти си лепа али узнемирана, ти имаш најбољу храну и људе. Али ти се ниси стварно опоравила од ужаса и од ратова.

Као ученик српске школе у Јужној Африци научио сам да си прошла доста ратова и да овај свет није био праведан према теби, али сви ћемо те ми бранити! Наш народ треба да буде велика нација. Моји родитељи су Срби, рођени у Београду. Ја верујем да Србија има пуно потенцијала да буде једна од водећих светских држава.

Моја мајка то исто мисли – она је велики патриота – и зато сам и ја научио да волим Србију. Мајка је реч која значи све, љубав, срећу и живот. А мајка је и наша Србија којој се увек враћамо!

Мајка је живот и слобода!

Милош Ђурић, ученик осмог разреда СДШ, Базел, Швајцарска

Божанство се неко крије,
иза речи моје мајке,
која некад сузе лије
док ми прича своје бајке.

На олтар је увек спремна
своју љубав да ми преда
и истини увек верна
јер ме ником туђем не да.

У грудима носи воће
и храни ме своји телом,
као песма душу лечи
окићена сва у белом.

.....

Кад погледаш мајку своју,
живот тече као река,
а таласи љубе њега
с тајнама сваког века.

Без обала и спрудова
у вечност се увек слива
истина је гордо гледа
и поносно по њој плива.

Од извора мајка грли
слуша живот који не вара
да светлост раног јутра
у бисере сва претвара.

Од њих она спретно, нежно,
огрице сјајне ниже,
које красе снове наше
у облаке где их диже.

**Данило Иванчевић, осам година, Српска
школа „Свети Сава“, Кливленд, Охајо,
САД**

Моја мајка има 39 година. Њено име је Лада. Рођена је у Чешкој. Мама ме је научила да говорим чешки, српски и енглески. Волим да идем у Чешку код баке.

Највише волим када ме мама загрли и пољуби. На целом овом свету за моју маму сам најважнији ја.

Милој, драгој, најлепшој мајци с пуно љубави од Данила.

**Викторија Илић, 11 година, СДШ
Белфор, Француска**

За Осми март се обично купује цвеће,
али, ја сам ти, мајко,
овога пута припремила нешто много веће!
Плишаног меду у облику срца у коме пише:
„За тебе моје срце куца!“

И још нешто – нацртаћу ти честитку –
нас две у загрљају!

А на крају...

Ставићу своје руке око твога врата и
пожелети ти срећан срећан Осми март,
драга моја мама!

**Јован Јеремић, ученик седмог разреда,
СДШ, Арзињано, Италија**

Док ја мирно спавам, два ме ока будно прате и уз њих две руке нежно грле.

То ме љубав греје јаче од сунца усред лета, јер то је љубав мајке и детета.

Деца воле своје маме кад киша пада и кад сунце греје, кад плачу и кад се смеју.

Хвала, мајко, за све што ми дајеш. За твоје бриге, ноћи непреспаване, за осмех и радост коју ми поклањаш сваког дана, зато хвала ти, мајко, хвала!

**Анђелина Косић, седам година, Српска
школа „Свети Сава“, Кливленд, Охајо,
САД**

Моја мама се зове Росанда Косић. Она има црну косу. Она има зелене очи. Кад сам ја болесна, она се брине. Она ме спрема за школу. Ја волим кад ми мама прича приче на српском. Она ме воли пуно. Она је најбоља мама. Ја помажем мајци кад прави храну за цркву.

**Мирјана Крушкоњић, ученица суботње
школе српског језика, Ливерпул,
Аустралија**

У мом животу је много драгих особа! Моја породица су мама, брат и тата. Увијек постоји неко ко се издваја. Особа која има посебно значење за мене. То је мој идол, моја мајка. Њој се највише дивим. Моја мајка се зове Илинка. Има смеђезелене очи, средњег је раста и мало је пунија. Лијепо јој стоји тај вишак килограма! Чувала ме је када сам била мала, учила ме да причам српски, да поспремим своју собу. Показала ми је како да пеглам гардеробу, научила да кувам нека не баш компликована јела. Лејепо плете, па и мени показује. Помагала ми је увијек око задаће, па и сад ако ми затреба помоћ.

Моја мајка је весела особа. И када је живот није мазио, остајала је оптимистична, са сузама у оку. Спрема се за даљу борбу.

Увијек нађе времена да ме саслуша када имам нешто да јој кажем.

Понекад је љута, али увијек постоји разлог за то. Мама ме учи и очекује да будем уредна, вриједна, да се дружим и да

поштујем људе. У школу ме испраћа с осмијехом и пожели ми срећу. Моја мајка је јака особа, као анђео! И када није уз мене када ми је потребно, ја се сјетим њених охрабрујућих речи. Мама је битно да се пазим, да сам срећна!

Ти си, мајко, најбоља жена, најбољи друг и волим те највише на цијелом свијету!

**Александра Лазаревић ученица шестог
разреда Недељне школе „Вук Караџић“,
Кабрамата, Аустралија**

За доручак мама
често прави прженице нама.

Из кухиње мирис се провлачи
лагано до моје собе стиже
стомак тихо јави – време је да
се диже.

Маме ме оне изгледом својим
прејешћу се опет
тога се ја бојим.
На тањиру моме ни мрва не оста
прженице су биле сјајне
ал за данас је доста.

**Теодора Лазаревић, ученица шестог
разреда Недељне школе „Вук Караџић“,
Кабрамата, Аустралија**

Једног сунчаног дана пробудио ме
мирис цвећа. Било је још јутро и велики дан
за све маме света. Ја сам одлучила да својој
мами подарим најлепши дан. Почела сам с
доручком. Направила сам кајгану и сок од
поморанце, тост хлеб и све украсила лепом
белом ружом у малој вази. Покуцала сам на
врата мамине собе и угледала њено срећно
лице када је видела моје руке пуне
изненађења.

Знала сам да је то био најлепши почетак
за њен дан, срећан мамин дан!

**Анђелина Максимовић, 12 година,
ученица СДШ Париз**

Мајка је сјај који блиста у мојим очима
мајка је звезда што сија свим својим златом
за мене.

Без ње сам као небо без звезда,
као књига без слова,
као сунце без зрака,
као песак без шкољки.

Кад сам тужна,
она је вила која зна да ме утеши.
Она ми дарује топлину, доброту и љубав.
Мајка је звезда која ме воли свим својим
срцем.

Елефтерија Манчзију, ученица СДШ Атина

Од трнутка када се родимо и прво лице
које видимо јесте лице наше мајке. Њен
глас нам је већ познат као и додир њене
руке. И сада на светлости дана моје сунце је
моја мама. Ако сам гладна, ако ми је
хладно, ако сам тужна, она то зна и брине
се о мени. Сваким даном и ја растем,
сваким даном сам све јача, а мајка је ту и у
тешким и у радосним тренуцима. Постоје
тренуци када је мајка најбољи кувар, њена
јела су укуснија од јела из најбољих
ресторана. Постоје тренуци када је мајка
најбољи лекар, када кашљем или ме боли
грло, она зна који су најбољи лекови и
чајеви. Када имам за домаћи неки тежак
задатак из математике, она је математичар
и не само то, она све предмете зна као да је
учитељица.

Мајка је моја најбоља другарица која је
увек ту. Мајка је моја његова највећа срећа.

**Милица Уна Милетић, ученица другог
разреда СДШ, Белфор, Француска**

У Србији рођена сам ја,
мама ме је у Француску одвела.
Моја мала душа је патила,
у Београд сам се у мислима често вратила.

Пролази година друга,
за мене је свака била дуга,
ужелела сам се бака и деке,
другарица и најбољег друга!

Своје пријатеље желим,
да се с њима веселим,
да девети рођендан славим
и луду журку да правим!

Француска је земља лепа,
и овде другаре стичем,
учим да читам и пишем,
причам и речи сричем...

Пола је мене овде,
пола је мене тамо,
на трен бих у небо да полетим
да птица постанем само!

Пролеће ускоро стиже,
брзо ће за њим лето,
срце ми весело куца,
Србијо, мене ето!!!

**Елена Младеновић ученица петог
разреда СДШ „Свети Сава“, Вићенца,
Италија**

Хвала ти за све, хвала ти за то
што много тога можемо.
Мама, ти си најбоља мама
Ко не би хтео да буде с нама!

Имамо бајку,
најбољу мајку,
што нас чува, што нас гаји
и од нас ништа не таји.

Кад си нам потребна ти си поред нас
За тили час.

Краљица си ти, принцеза сам ја,
ти си нама посебна.

Вера Никшић, 13 година, СДШ Париз

У срцу Балкана лежи једна земља, пуна
љубави за читав свет. Плодна је то мајка, са
својим воћњацима и сочним плодовима.
Има и понека планина, а реке Дунав и Сава
кроз целу Србију путују. Додуше, мора
нигде нема, али и чему то море кад је то
небо ведрије, шире, а и плавље од било ког

мора! Те ширине се човек просто не може нагледати.

Али, у Србији има нешто још веће од неба, још бескрајније од вечности и космоса. То је њено срце. Оно има толику топлину да топи глечере Северног пола.

Поносно и радо свима причам о својој мајци, Србији, и ни за шта на свету је не бих мењала. Она ме је таква научила најбитнијим стварима, а једна од њих јесте како да ценим све друго осим злата.

Хвала ти, мајко Србијо, јер чуваш моје корене.

Ја листам и цветам твојом лепотом и љубављу.

Андреј Огњеновић, 10 година, СДШ Париз

Када паднеш
па те боли, па плачеш,
па вичеш на сав глас
када суза тече по твом образу,
мама је ту.

Када ружно сањаш,
па се бојиш
па не можеш око затвати
када те страх зароби,
мама је ту.

Када имаш неки проблем,
па си тужан
па се бојиш
па плачеш
па нећеш осмех дати
па кад у твојим очима нестане веселје,
мама је ту.

Али ово знај
Када си далеко,
када си близу,
када си тужан
или срећан
увек ће те
твоја мама волети.

Маја Петровић, ученица седмог разреда СДШ Париз

Мама је важна особа, можда и најважнија. Она нас диже када падамо, она нас теши када плачемо. Треба да јој будемо захвални, јер без ње не бисмо били ту. Мама може све да буде: лекар, кувар... Једног дана, кад порастемо, а мама остари, сву ту љубав коју нам је дала треба да узвратимо. Она је увек била ту уз нас и за нас.

**Софија Петровић, ученица осмог разреда
Допунске школе на српском језику,
Дијетикон, Швајцарска**

Моја мајка имала је тежак живот. Живјела је у једном селу у Босни, а када је имала 14 година, њени родитељи су отишли да раде у Швајцарску. Читаву годину провела је без своје мајке и била је због тога бескрајно тужна. То је била најтежа година у њеном животу и она се зарекла да своју дјецу никада неће остављати.

С 15 година мама се преселила у Швајцарску и ту наставила живот. Удала се и стекла велико богатство, нас осморо дјеце. Као што је самој себи у дјетињству обећала, увијек је била с нама и увијек нас је чувала. Тако нам је подарила прелијепе доживљаје који цијели живот остају у сјећању.

Моја мајка је посебна. Велики је борац, а мени је испунила велику жељу да добијем сестру. Била сам једина дјвојчица међу петорицом браће, а онда је мама родила близанце, дјечака и дјевојчицу. Опет се мама постарала да не будем ни у чему сама.

Нас осморо смо сретни што имамо мајку која све разумије и прихвата нас такве какви јесмо. Увијек говори како је захвална Богу што јој је дао тако лијепу, добру и здраву дјецу. Она нас учи шта је добро а шта лоше и напомиње нам да будемо

захвални за све што имамо, да се молимо Богу, да чувамо своју вјеру и да постимо. Говори нам да у животу увијек има оно што се хоће, али да увијек има и оно што се мора и што треба. Показује нам како се треба борити и трудити да би се остварио циљ. Бескрајно сам захвална што имам тако дивну мајку.

Она је мој пријатељ, мој учитељ, моја радост и моја утјеха. За све што чини за мене могу јој рећи само: „Хвала ти, мама!“

Аника Поповић, ученица Суботње школе српског језика, Ливерпул, Аустралија

Децо, шта би ми без наше мајке?
Ко би нас волео као што нас она воли?
Ко би нас мазео, певао нам, причао нам
бајке?
Чуду званом мајка ко још може да одоли?

Мама кува, чисти, спрема, реди.
Непослушност, немар, лењост – то њу
вређа,
наше бриге, туче, свађе – брзо среди.
Постави се као међа.

Тешко нам је кад год оде,
пресрећни смо кад се врати.
Где „мишеви коло воде“,

потребна је наша мати!

Од свега нас чува, штити,
будним оком све нас прати,
али искрен ваља бити,
„хвала“ треба рећи
налазачу такве мајке,
нашем тати.

**Јована Регојевић, ученица четвртог
разреда Допунске школе на српском
језику, Дијетикон, Швајцарска**

Ти си она која ме гледа
лијепим смеђим очима
која ме љуби, чини срећном,
грли топлим рукама...
Зато ти желим само једно рећи:
„ВОЛИМ ТЕ, МАМА!“

**Анђела Станковић, ученица петог
разреда СДШ Скио, Италија**

Најбоља мама на свету сву љубав пружа
свом детету.

Мама плете, пере, кува, она ме као анђео
чува.

Тешке задатке заједно решимо,
а када смо тужне једна другу тешимо.
Из школе дођем уморна кући,

на столу ме чекају колачи врући.
Косу ми чешља, фризура прави,
увек ми најлепше шналице стави.
У школу ме вози, за руку води,
код ње је осмех увек у моди.
Кад легнем чита ми приче,
нежно ме ушушка у ћебе,
па изговори најдраже ми речи:
„Мама је увек ту за тебе!“

**Јелена Стевановић, ученица осмог
разреда СДШ, Базел, Швајцарска**

Разлика је очигледана,
на Аљасци и на Куби,
ал је истина ипак једна
само мајка зна да љуби.
Различити живе људи,
од Мурманска, до Анголе
свима њима радост буди
када мајке срцем воле.
Свима исте судбине су,
кад се пати и бој бије,
и у боју кад се гине,
тамо мајка сузе лије!

**Турмалина Стевановић, седам година,
Лондон**

Мама је лепа.
Моја мама воли да ми да поклоне.
Када сам тужна, мама ме загрли.
Моја мама брине о мени о мојој сестри.
Мама, ја волим тебе.

**Милица Стојановић, ученица СДШ
„Николај Велимировић“, Лион**

Када у пролеће трешње прве
покажу своју румен чедну
и дечаци похрле,
сваки крије у глави мисао једну
да се на трешњу први узвере
да што прије
да што брже
да што већу
да што лепшу
да што зрелију
трешњу убере!

Из сваке крошње трешања
вири по једна дечја глава
смеђа, црномањаста или плава,
дечја глава, неочешљана.

На једној старој трешњи
сакривен иза труле гране
букет румених трешања
као да намигује на ме.
И док се верем уз стабло
чује се како грана пуцкета,
ништа не мари, не смета.
Још само метар или два.
И бићу надохват трешања,
оних румених на кривој грани
које сам наменио болесној мами.

Уна Тривунчић, 10 година СДШ Париз

Мајка моје срце је
Анђао сам и њено срце
Једном, кад одрастем, чуваћу је
Као што је она малу мене
А мој дом увек ће бити очи њене.

Вера Секулић: ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ 2017.

У суботу, 27. маја 2017, у просторијама ОШ „Бора Радић“, у Баваништу, свечаном доделом награда најуспешнијим учесницима конкурса отворен је 16. дечји сабор „Дани ћирилице“. У име Општине Ковин, генералног покровитеља Сабора, награђену децу, њихове наставнике и родитеље и друге уважене госте поздравила је Оливера Танасијевић, помоћник председника, а у име организатора, почасни председник Сабора академик Видојко Јовић. О радовима су говорили чланови жирија Љиљана Симић и др Сузана Полић. Гост овог сабора био је песник Божидар Пешев, који је инспирисан догађајима на Сабору, већ сутрадан написао песму о Баваништу. Песма је објављена у овој књизи.

Окосницу овог догађаја чини конкурс за најбољи литерарни и најлепши ликовни рад, на коме је до сада учествовало 40.000 ученика из око 500 школа из Србије и многих земаља у којима живе Срби, укључујући Америку, Аустралију, Јужну Африку и Кину.

Тема за литерарни рад била је „мајка“. За ликовни део конкурса требало је украсити прво слово свог имена и тако добити иницијал, калиграфски преписати народну умотворину, насликати

илустрацију народне бајке, приповетке или песме и направити лутку и обући је у народну ношњу из бакиног родног краја.

Ове године на конкурс се одазвало 5.263 ученика, а у Баваниште је стигло 3.175 калиграфских радова и иницијала, 1.041 литерарни рад, 789 илустрација, 153 лутке и 105 везених радова. Од укупног броја приспелих радова, 617 је из расејања. Жири у саставу: др Миодраг Матицки, др Рајка Уљмански, Љиљана Симић и Милена Дорић за литерарне радове, а др Сузана Полић, мр Драган Боснић, мр Милица Марковић, Вјера Медић и Јасминка Бркановић за ликовне радове, поделили су 119 награда, шест специјалних похвала и 118 похвала, од којих се 114 односи на децу из дијаспоре. Најуспешнији ученици добили су књиге купљене средствима Министарства просвете или добијене на поклон од издавача.

Током првог дана Сабора публика је видела најлпеше ликовне радове приспеле на конкурс, а награђени ученици учествовали су у раду мале радионице керамике, коју је водио Михајло Петровић, веза, коју је водила мр Милица Марковић, израде цветних букета, коју су приказали ученици СШ „Васа Пелагић“, из Ковина, а како се преде, показала је Вера Илић. Како се игра коло, показали су чланови КУД-а „Аца Обрадовић“.

Током Сабора своје књиге је приказало Удружење „Ћирилица“ из Новог Сада.

Трећег августа 2017. организован је пријем за учеснике конкурса из расејања. Најуспешнијима од 722 деце која су послала своје радове додељене су награде, а сви учесници су добили признање ЧУВАР СРПСТВА.

Сабор ће се наставити почетком новембра када ће се одржати завршна свечаност под називом ВЕЛИКО АЦИНО КОЛО, на којој ће учествовати више културноуметничких друштава.

Генерални спонзор Сабора је Општина Ковин, а медијски РТС, посебно емисија „Жикина шареница“. Драгоцену помоћ и ове године пружио је Актив жена „Дуга“, чије су чланице за госте Сабора припремиле најукусније колаче.

Београдски сајам дуже од деценије уступа бесплатно простор за изложбу дечјих радова и промоцију зборника током Међународног сајма књига.

У овој књизи објављено је 56 најбољих литерарних радова а илустрована је најлепшим ликовним радовима приспелим на конкурс.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА ДАНИ ЋИРИЛИЦЕ 2017.

СПЕЦИЈАЛНЕ НАГРАДЕ

- **Милица и Кристина Пиља из Аделаиде**, кпје су, заједно са свјетом бабама Јеленом Рекић, направиле четири лутке кпје представљају пбичаје за Бадое вече у западној Славонији; и
- **ученици трећег разреда ОШ „Љупче Шпанац“** из Беле Паланке, кпји су, заједно с родитељима и учитељима, направиле лутке кпје приказују призор из белпаланачког краја.

СПЕЦИЈАЛНЕ ПОХВАЛЕ

- **Николина Јелача**, ученица осмог разреда ОШ „Братство-јединство“, Банатска Топола, за иницијал;
- **Јелена Антић**, ученица Геп 31 ТШ „Милева Марић Ајнштајн“, Нови Сад за тканицу;
- **Ученици Школе при Амбасади Руске Федерације** за илустрације и лутке;
Ученици ОШ „Вук Караџић“, Власеница за илустрације;
- **ДАММ Керамик Београд**;
- **Ученици ОШ „Краљ Александар Карађорђевић“**, Мачвански Провао и Рибари .

ПОХВАЛЕ

- **Славица Кљајић**, ученица осмог разреда ОШ „Рајак Павићевић“, Пилица, за илустрацију;
- **Ученици ОШ „Драган Херцог“, ОШ „Миодраг Матић“** и чланови Дневног боравка „Живимо заједно“ из Београда.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА ПО АЗБУЧНОМ РЕДУ

Место	Школа	Име и презиме	Раз.	Н	ВР
Алексинац	ОШ „Вожд Карађорђе“	Катарина Живковић	V ₃	2	ЛР
Бабушница	ОШ „Д. С. Лазаревић“	Борис Савић	VI ₂	2	ил
Баваниште	ОШ „Бора Радић“	Дуња Кнежевић	IV ₂	1	ЛР
Б. Грачац	ОШ „М. Орешковић“	Милица Петровић	VII	1	И
Б. Грачац	ОШ „М. Орешковић“	Љиљана Милановић		1	Л
Б. Грачац	ОШ „М. Орешковић“	Милица Дукић	VII	1	Л
Б. Грачац	ОШ „М. Орешковић“	Милица Поповић	VIa	3	Л
Бачки Јарак	ОШ „Славко Родић“	Мина Карановић	II ₁	1	Л
Б. Паланка	ОШ „Љупче Шпанац“	Уна Тошић	I ₁	3	И
Бели Поток	ОШ „Васа Чарапић“	Катарина Ковачевић	VII ₁	1	ЛР
Београд	Ваздухопл. академија	Милош Вјештица	III ₇	2	ЛР
Београд	Пољопривред. шк. ПКБ	Огњен Калајџија	I ₂	3	ЛР
Београд	ОШ „Краљ П. II Карађорђевић“	Александра Ђурић	VII ₁	2	И
Београд	ОШ „Браћа Барух“	Весна Радовановић	VIII ₁	3	И
Београд	ОШ „НХ С. Николајевић“	Катарина Ушјак	V ₁	2	К
Београд	Прва београдска гимн.	Никола Жарковић	IV	2	К
Беочин	ОШ „Ј. Грчић Миленко“	Огњен Козић		1	И
Бољевац	ОШ „9. српска бригада	Групни рад	I-IV	1	Л
Бор	ОШ „Душан Радовић“	Тамара Маринковић	VIII ₄	2	ЛР
В.Шилеговац	ОШ „В. Станковић К.“	Анастасија Милановић	II	2	И
Ваљево	Ваљевска гимназија	Николина Радовановић	I ₄	2	ЛР
Витановац	ОШ „Милунка Савић“	Марија Стевановић	VIII	1	ЛР
Витановац	ОШ „Милунка Савић“	Татјана Вукосављевић	VI	3	ЛР
Врбас	ОШ „П. П. “ Његош	Андрија Симић	III ₃	3	Л
Вршац	Пољопривредна шк.	Кристина Чикара	III ₄	1	ЛР
Вршац	Хемијско/медицин. ш.	Милана Србиновски	IV ₅	2	ЛР
Вршац	Хемијско/медицин. ш.	Анђела Кривошић	I ₆	2	И
Вршац	Хемијско/медицин. ш.	Ливија Царан	II ₄	3	И
Вршац	Хемијско/медицин. ш.	Тијана Гвоздић	I ₆	3	И
Вршац	Пољопривредна шк.	Рената Месрош	II ₄	2	ил
Г. Милановац	ОШ „Д. Максимовић“	Николина Јовановић	V ₁	2	И
Г. Милановац	ОШ „Д. Максимовић“	Кристина Ковачевић	VII	2	И
Г. Милановац	ОШ „Д. Максимовић“	Далибор Зарић	VII ₂	2	ил
Г. Милановац	ОШ „Свети Сава“	Виктор Павловић	VIII ₃	3	ил
Г. Милановац	ОШ „Свети Сава“	Елена Ковачевић	VII ₃	3	К
Г. Милановац	ОШ „Свети Сава“	Мина Адамовић	VII ₃	3	К
Дероње	ОШ „Вук Караџић“	Милана Жакула	VI	1	В
Дероње	ОШ „Вук Караџић“	Лазар Мијин	V	2	В
Дероње	ОШ „Вук Караџић“	Милана Жакула	VI	1	К
Душановац	ОШ „П. Илић Вељко“	Мелина Харбаш	V	2	К
Жагуница	ОШ „Моша Пијаде“	Андријана Аћимовић	VII ₁	3	И
Земун	ОШ „Г. Принцип“	Маша Ивановић	I ₂	1	И

Земун	ОШ „Г. Принцип“	Маша Ивановић	I ₂	2	ил
Злодол	ОШ „Душан Јерковић“	Милош Јањић	III	2	Л
Зрењанин	ОШ „Ђура Јакшић“	Александра Каруовић	VII ₂	2	ЛР
Зрењанин	ОШ „Ж. Зрењанин“	Нађа Палалић	VI ₄	3	К
Инђија	ОШ „Душан Јерковић“	Нина Вукадиновић	VI ₂	1	ЛР
Инђија	ОШ „Душан Јерковић“	Милица Стојановић	VI ₂	3	ЛР
Јошева, Брановина	ОШ „Прота М. Ненадовић“	Марија Марковић	III	2	К
К. Каменица	ОШ „Д. Максимовић“	Групни рад	II	3	ЛР
Калуђерица	ОШ „Алекса Шантић“	Дуња Геров	VIII ₅	1	ЛР
Кикинда	ОШ „Ж Зрењанин“	Михаило Миличич	III ₂	1	И
Кикинда	ОШ „Ж Зрењанин“	Јана Седлар	III ₂	2	И
Кикинда	ОШ „Ж. Зрењанин“	Марина Иветић	III ₂	3	И
Клење, Бог.	ОШ „Л. К.Лазаревић“	Тамара Кузмановић	VII ₂	2	В
Клење, Бог.	ОШ „Л. К. Лазаревић“	Марина Грбић	V ₂	3	К
Књажевац	ОШ „Дубрава“	Елена Давидовић	II ₁	3	В
Кобишница	ОШ „С. Мокрањац“	Едвард Гудојевич	III	1	В
Кобишница	ОШ „С. Мокрањац“	Александар Гуцугановић	III	2	В
Кобишница	ОШ „С. Мокрањац“	Марина Гавриловић	I	2	Л
Ковин	ОШ „Ј. Јовановић Змај“	Никола Челпер	IV ₂	3	Л
Косанчић	ОШ „Стојан Љубић“	Петра Стоилковић	IV	2	Л
Крагујевац	ОШ „Стан. Сремчевић“	Катарина Вулић	VI ₅	3	ЛР
Кула	Економско трговин. ш	Марија Пјешчић	IV	1	ЛР
Кула	ОШ „Петефи бригада“	Соња Вучинић	I ₂	3	И
Куманово	ОШ „Крсте Мисирков“	Ева Павловић	VI	3	ЛР
Лапово	ОШ „С. Марковић“	Игор Станковић	VIII ₁	3	В
Лесковац	ОШ „Вожд Карађорђе“	Исидора Коцић	V ₃	3	Л
Медошевац	ОШ „Милана Ракић“	Лука Живковић	IV ₂	3	ЛР
Мојиње Мр.	ОШ „Т. Анђелић“	Дуња Крнетић	II	2	ЛР
Неготин	ОШ „Б. Радичевоћ“	Ања Божиловић	II ₁	3	ил
Ниш	Гимназ. „Б. Станковић“	Марко Радојичић	IV	3	ЛР
Ниш	Уметничка школа Ниш	Фемија Миљковић	IIIг	1	И
Ниш	Уметничка школа Ниш	Микица Миладиновић	IIIг	2	И
Ниш	Уметничка школа Ниш	Невена Ристић	IIIг	3	И
Ниш	ОШ „Стефан Немања“	Никола Петковић	IV ₄	3	ил
Ниш	ОШ „Стефан Немања“	Наталија Здравковић	IV ₄	3	ил
Ниш	ОШ „Б. Миљковић“	Петра Живковић	IV ₃	3	В
Ниш	Уметничка школа Ниш	Сандра Милановић	IIг	2	К
Ниш	Уметничка школа Ниш	Нађа Настосијевић	III	2	К
Ниш	Уметничка школа Ниш	Невена Ристић	IIIг	3	К
Ниш	Уметничка школа Ниш	Јана Новаковић	IIг	3	К
Н. Београд	ОШ „Лаза Костић“	Емили Гагнон Маченовски	IV ₁	2	ЛР

Н. Београд	ОШ „Ђуро Стругар“	Наталија Митровић	II ₂	2	И
Н. Београд	ОШ „Б. Радичевић“	Стеван Матић	III ₄	2	ил
Н. Београд	ОШ „Краљ Александар I	Мија Матковић	III ₂	3	ил
Н. Београд	ОШ „Б. Радичевић“	Стеван Кончаревић	III ₄	3	ил
Н. Београд	ОШ „Краљ Александар I	Владета Срдановић	V ₂	1	ил
Н. Београд	ОШ „Краљ Александар I	Петар Берберовић	V ₁	3	ил
Н. Београд	ОШ „Краљ Александар I	Милица Јанковић	VI ₄	3	ил
Н. Београд	Графичка школа	Лука Бранковић	III ₃	1	ил
Н. Београд	Графичка школа	Милица Масаловић	III ₃	3	ил
Н. Београд	Графичка школа	Анђела Павловић	III ₃	3	ил
Н. Београд	Графичка школа	Александар Ивић	III ₃	3	ил
Н. Београд	ОШ „Ј. С. Поповић“	Јаков Јововић	IV ₅	2	В
Нови Сад	ТШ „М. Марић Ајнштајн“	Мариан Буљовчић	A ₄₁	2	ил
Нови Сад	ШЗД „Богдан Шупут“	Његош Катанић	IIa	3	ил
Нови Сад	ТШ „М. Марић Ајнштајн“	Невена Бабић	T ₄₂	2	В
Нови Сад	ТШ „М. Марић Ајнштајн“	Изабела Сабо	T ₄₂	3	В
Нови Сад	Гимназија „Ј. Ј. Змај“	Марија Лонић	III ₁₀	1	К
Нови Сад	ШЗД „Богдан Шупут“	Јелена Кљајић		3	К
Панчево	ОШ „Свети Сава“	Алекса Мицевски	III ₂	1	К
Пожега	ОШ „Патар Лековић“	Софија Младеновић	VII ₆	3	В
Прахово	ОШ „П. Илић Вељко“	Урош Тодоровић	IV	2	ил
Прибој	Машин. електрот. шк.	Анђела Дробњаковић	II ₄	1	В
Ратково	ОШ „Р. Павловић Ћ.“	Маша Игњатовић	II ₂	3	Л
Свилајнац	ОШ „Ј. Јовановић Змај“	Христина Тодоровић	V ₃	2	Л
Смољинац	ОШ „Д. Марковић Рођа“	Кристина Мићић	V	3	В
Сомбор	ОШ „Д. Обрадовић“	Душан Ненадић	V ₂	1	ил
Сомбор	Средња економска шк.	Вања Лађаревић	III ₂	3	ил
Сталаћ	ОШ „Војвода Пријезда“	Бојана Марковић	III	2	Л
Суботица	ОШ „Сечњи Иштван“	Иштван Маријана П.	Iкс	2	К
Суботица	ОШ „Сечњи Иштван“	Зоран Башић Палковић	IVкс	2	К
Суботица	ОШ „Сечњи Иштван“	Гордана Софрић	VI ₃	3	К
Ужице	Медицинска школа	Ивана Николић	I ₆	3	ЛР
Чачак	ОШ „Вук Караџић“	Лука Миладиновић	III ₁	2	ЛР
Чуруг	ОШ „Ђура Јакшић“	Вукашин Драгић	VII ₂	3	И

ДРЖАВА	ГРАД	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	УЗ.	ВР
Аустралија	Кабрамата	Марија Анђелковић	V	ил
Аустралија	Кабрамата	Јована Млинар	VII	ил
Аустралија	Кабрамата	Миона Миљковић	VI	лу
Аустралија	Ливерпул	Мирјана Крускоњић		лр
Аустралија	Ливерпул	Аника Поповић	13	лр
Аустралија	Сиднеј	Теодора Лазаревић		лр
Аустралија	Сиднеј	Александра Лазаревић	VI	лр
Грчка	Атина	Софија Цвејић		ин
Грчка	Атина	Елефтерија Мантзиу		лр
Енглеска	Лондон	Турмалина Стефановић	7	лр
Италија	Алонте	Мартина Голубовић		ин
Италија	Арзињано	Андреа Илић	VI	ин
Италија	Арзињано	Теодора Илић		ин
Италија	Арзињано	Дебора Јовановић	VII	ин
Италија	Арзињано	Јован Јеремић	VII	лр
Италија	Басано дел Грапа	Анастасија Јанковић ^П	I	ин
Италија	Басано дел Грапа	Јана Марковић	V	ин
Италија	Валдањо	Лука Недељковић	II	ин
Италија	Вићенца	Марина Вуковић	II	ин
Италија	Вићенца	Јана Ивановић	VII	ин
Италија	Вићенца	Ђорђе Стевановић	V	ин
Италија	Вићенца	Анреј Игњатовић	II	ин
Италија	Вићенца	Елена Младеновић	V	лр
Италија	Скио	Софија Лазић	VIII	лу
Италија	Скио	Анастасија Митровић	VIII	в
Италија	Скио	Стефан Стевановић		ин
Италија	Скио	Анасташа Митровић	VIII	ин
Италија	Скио	Анђела Станковић	V	лр
Италија	Тори ди Квартезоло	Анастасија Бјечичић	V	ин
Италија	Тори ди Квартезоло	Ива Дабих		ин
Италија	Тори ди Квартезоло	Дуња Дабих		ин
Ј. Африка	Јоханесбург	Катарина Беровић	VIII	лр
Ј. Африка	Јоханесбург	Лука Ђорђевић	VIII	лр
Немачка	Леонберг	Јана Бјелошевић	VI	к
Немака	Манхајм	Марија Нарић	I	ин

Немачка	Манхајм	Данило Хрвач	V	ин
Немачка	Хајделберг	Лара Цветковић	I	ин
Немачка	Хајделберг	Лара Мари Шмит	V	ин
Немачка	Хајлброн	Јулија Керн	VII	ин
Немачка	Хајлброн	Давид Савић	I	ин
Немачка	Хајлброн	Џејми Којић	IV	ин
Немачка	Швебиш Хал	Сара Марковић	V	ин
Немачка	Штутгарт	Лука Блажевић	IV	ил
Немачка	Штутгарт	Сандра Ракић	IV	ин
Немачка	Штутгарт	Софија Цветковић	VII	к
Норвешка	Осло	Ана Јоксовић	II	ил
Норвешка	Осло	Нина Ковановић	III	ил
Румунија	Караш Северин	Јована Јовановић	IV	ил
Румунија	Караш Северин	Јасмина Плеша	II	ил
САД	Кливленд	Анђелина Косић	VII	лр
САД	Кливленд	Данило Иванчевић	VIII	лр
Словенија	Копер	Андреа Јарић	10 г.	ин
Словенија	Копер	Андреа Бети	7 г.	ин
Француска	Белфор	Александра Симић	11 г.	ил
Француска	Белфор	Милица Уна Милетић	8 г.	лр
Француска	Белфор	Викторија Илић	11 г.	лр
Француска	Диденајм	Димитрије Миличић	11 г.	ил
Француска	Етип	Ања Сурла	12 г.	ил
Француска	Етип	Милица Сурла	9 г.	ил
Француска	Лион	Драган Селић	8 г.	ин
Француска	Лион	Новак Стојановић	7 г.	ин
Француска	Лион	Валентина Гашић	8 г.	ин
Француска	Лион	Момчило Бурсаћ	13 г.	лр
Француска	Лион	Милица Стојановић		лр
Француска	Париз	Стефан Мандић	9 г.	ин
Француска	Париз	Јелена Станковић	8 г.	ил
Француска	Париз	Леа Миљковић	6 г.	ил
Француска	Париз	Виктор Крстић	5 г.	ил
Француска	Париз	Нела Станковић	11 г.	ин
Француска	Париз	Вера Никшић	13 г.	лр
Француска	Париз	Никола Ђаковић	11 г.	лр
Француска	Париз	Андреј Огњеновић	10 г	лр
Француска	Париз	Немања Ђокић	15 г	лр
Француска	Париз	Анђелина Максимовић	12 г	лр
Француска	Париз	Кристина Вукашиновић	11 г.	лр
Француска	Париз	Уна Тривунчић	10 г.	лр

Француска	Париз	Маја Петрпвић	VII	лр
Шешка	Праг	групни рад		ин
Швајцарска	Аргау	Филип Милпјевић	V	ин
Швајцарска	Баден	Тепдпра Кпстић	II	ил
Швајцарска	Базел	Валентина Дујкпвић	III	к
Швајцарска	Базел	Даркп Милпшевић	III	ин
Швајцарска	Базел	Филип Нпвакпвић	I	ин
Швајцарска	Базел	Милпш Ђурић	VIII	лр
Швајцарска	Базел	Јелена Стеванпвић	VIII	лр
Швајцарска	Берн	Јулија Лазаревић	7 г.	ин
Швајцарска	Биел	Стефан Катић	13 г.	ин
Швајцарска	Биел	Огоен Лазар Милић	10 г.	ин
Швајцарска	Биел	Мила Шмигић	12 г.	ин
Швајцарска	Бир	Јана Тасић	IV	ин
Швајцарска	Бир	Марина Јпванпвић	V	ил
Швајцарска	Бруг	Марија Иванпвић	II	ин
Швајцарска	Бруг	Тепдпра Стевић	III	ин
Швајцарска	Бургдпрф	Никпла Траилпвић	11 г.	ин
Швајцарска	Ветикпн	Јпвана Регпјевић	IV	лр
Швајцарска	Вецикпн	Христа Каламанда	II	ин
Швајцарска	Вплен	Емилија Јакшић	II	ил
Швајцарска	Вплен	Андрија Павлпвић	III	ин
Швајцарска	Вплен	Кпнстантин Миланпвић	II	ил
Швајцарска	Впренлинген	Стефан Јпванпвић	V	ин
Швајцарска	Впренлинген	Кпста Илић	IV	ин
Швајцарска	Диетикпн	Никплина Наранчић	V	ин
Швајцарска	Диетикпн	Спфија Петрпвић	VIII	л
Швајцарска	Евендинген	Јана Јпвпвић	II	ил
Швајцарска	Ефретикпн	Филип Јакшић	II	ил
Швајцарска	Зуцвил	Емилија Радулпвић	11 г.	ин
Швајцарска	Јпна	Елена Куљанин	VII	ин
Швајцарска	Неуенхпф	Стефан Стеванпвић	III	ил
Швајцарска	Неуенхпф	Дамјан Стпјкпвић	III	ин
Швајцарска	Нусбаумен	Филип Мпшић	V	ин
Швајцарска	Оенсинген	Гпрдана Живкпвић	11 г.	ин
Швајцарска	Оенсинген	Ваоа Макулпвић	14 г.	ин
Швајцарска	Офтинген	Милица Симикић	11 г.	ин
Швајцарска	Устер	Валентина Раткпвић	III	ин

САДРЖАЈ

Академик Видојко Јовић.....	5
Др Миодраг Матицки.....	7
Божидар Пешев.....	10
Награђени и похваљени радови.....	11
Дуња Кнежевић.....	11
Дуња Крнетић.....	13
Лука Миладиновић.....	15
Емили Гагнон Маченовски.....	16
Ученици другог разреда ОШ „Десанка Максимовић“ Косовска Каменица.....	17
Лука Живковић.....	21
Нина Вукадиновић.....	22
Марија Стевановић.....	23
Катарина Ковачевић.....	24
Дуња Геров.....	27
Тамара Маринковић.....	29
Катарина Живковић.....	30
Александра Каруовић.....	31
Милица Стојановић.....	33
Татјана Вукосављевић.....	34
Катарина Вулић.....	35
Ева Павловић.....	36
Марија Пјешчић.....	37
Снежана Чикара.....	39
Милана Србиновски.....	41
Милош Вјештица.....	43
Николина Радовановић.....	45
Огњен Калајција.....	48
Марко Радојичић.....	50
Ивана Николић.....	51
Дејан Муратовић.....	52
Литерарни радови ученика из расејања.....	55

Катарина Беровић.....	55
Момчило Бурсаћ.....	56
Кристина Вукашиновић.....	56
Никола Ђаковић.....	57
Немања Ђокић.....	57
Лука Ђорђевић.....	58
Милош Ђурић.....	58
Данило Иванчевић.....	60
Викторија Илић.....	60
Јован Јеремић.....	61
Анђелина Косић.....	61
Мирјана Крушкоњић.....	62
Александра Лазаревић.....	63
Теодора Лазаревић.....	64
Анђелина Максимовић.....	64
Елефтерија Манчзиу.....	65
Милица Уна Милетић.....	66
Елена Младеновић.....	67
Вера Никшић.....	67
Андреј Огњеновић.....	68
Маја Петровић.....	69
Софија Петровић.....	70
Аника Поповић.....	71
Јована Регојевић.....	72
Анђела Станковић.....	72
Јелена Стевановић.....	73
Турмалина Стевановић.....	74
Милица Стојановић.....	74
Уна Тривунчић.....	75
Вера Секулић: Дани ћирилице 2017.....	76
Награђени ликовни радови.....	79
Резултати конкурса.....	87

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-93-1(082.2)

821.163.41-93-32(082.2)

ДАНИ ћирилице (16 ; 2017 ; Баваниште)

Зборник децјих радова : тема Мајка / Дани
ћирилице, Баваниште, [27. мај] 2017. ; [уредник
Вера Секулић ; фотографије Дејан Симионових]. -
Баваниште : Дани ћирилице, 2017 (Баваниште :
Графос). - 96 стр. : фотогр. ; 21 cm

Тираж 3.000.

ISBN 978-86-917201-4-8

COBISS.SR-ID_316600327